

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 céntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Souará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S'envian es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conte de 16 números.

RAMON LULL.

Avuy es la diada en que's mallorquins gelosos de ses séues glòries haurian de dá pròves de patriotisme; avuy es s'aniversari de la mòrt de Ramon Lull, prodigi de ciència, volcan d'amor á Déu y agoserat Apostol de l'Evangeli, que trescá l'Europa y part de l'Africa per propagá sa verdadera ilustració y volguent establí sa fraternitat universal.

Temps hey ha hagut que dins Mallorca en feyan molt més cas des que's fá ara: no hey havia llibreria que no s'hi vés qualcuna de ses séues òbres; no hey havia Iglesia que no li dedicás es séu altá; no hey havia capelleta de carré, ni casa, ni castell sense sa séua imatge; y en arribá tal dia com avuy es pòble y la Ciutat corrian á ajonoyarse devant es séu sepulcre.

«¡Temps de fanatisme!» esclamarán es qui no han lletgit may un escrit séu, es qui desconexen es fets y ses empreses del gran Ramon Lull, es qui sòls respèctan sa memòria des savis que no s'empatxaren des catolicisme ó qu'han fét la guerra á n'es séus dogmes.

¡Com si sa corona des martiri sustentant sa fè de Jesu-Crist, no fés més resplandent sa de sa ciència humana!

¡Com si es cadáver d'un gran homo enterrat su baix d'un'ara no fós més venerable que ets enmagatzemats dins un *Panteó nacional!*

Ah! mos cau sa cara, de vergoña, quant veym que dins Mallorca es ahont se coneix manco lo que val y lo que significa sa memòria del gran Ramon Lull. No basta qu'hajim col·locat sa séua estatua á sa *devantera* de la Sèu; no basta que qualque admiradó y devòt séu públich una de ses séues òbres, (a)

(a) Don Geròni Rosselló, que á fòrsa de trabay y de constancia va publicá ses *Obras rimadas de Raymundo Lullio*, ara publica el *Libre apellat Felix de les maravelles del mon*, lo qual libre feu mestre Ramon Lull, de Mallorca estant en la ciutat de Paris, lany de la natiuitat de nostre Senyor Deu Jhesuchrist

no basta que, d'añy en aña, un oradó sagrat predich es panegirich des nòstro inclit compatrici devant un parey de Retgidós, uns quants Col·legials y un simulacre d'Associació Luliana. Axò ja es qualque còsa, però sòls demostra lo que mos manca fé si vòlem cumplí com correspòn en vés de Ramon Lull.

Ja que no tenim ni una plassa, ni dinés, ni engiñy per axecarli un monument digne de sa séua fama, ¿perqué no se restaura y termina es bell sepulcre gòtich ahont se custodian es séus òssos? (ell fá plorá qui'l mira.)

Ja que tant molt y tant dolent s'estampa avuy en dia, ¿perqué no se fá una edició completa de ses séues òbres? (Ses arnes les rohegan.)

Ja que sòbren mèdis per ferli concedí ets honors de Sant, ¿perqué no se remòuen ets obstáculos procurant de bon de veres sa séua canonisació? (A *Lourdes* tenim feynes.) ¿Sabeu perqué? Perque no sentim amor á ses glòries que més honran á Mallorca; perque ets estudis sèrios mos ambafan; (b) perque sa paresa mos roega y sa desunió mos aniquila, y ses antiguedats no son de mòda.....

L'IGNORANCIA que es s'expressió d'uns quants còrs mallorquins, sencès y plens de viu afecte, orgullosos de tot quant honra y enalteix sa nòstra benvolguda patria, avuy alsa sa vèu per protestá contra es comportament des mallorquins desagrahits; y es matex temps consagra es séu humil recòrt á RAMON LULL, invocantlo perque mos comunich un ratx de llum y un'espira des virtuos afañy qu'ell vá demostrá en sos séus escrits, ses séues gestes y es séu martiri.

NOLTROS.

M.CC.LXXXVJ. Aquesta obreta, impresa amb caractes elzevirians á ca'n Pere Jusep Gelabert, forma part de sa *Biblioteca Catalana* que, sots direcció de don Marian Aguiló, surt á Barcelona. Aprofitam aquesta ocasió per recomanarla n'ets amichs de sa nòstra Literatura.

(b) Sabem qu'hey há alguns pòchs mallorquins de bon criteri y regoneguda afició á Ramon Lull que replegan y estudian ses séues òbres. Déu vulga que tengan imitadós y que pugam darlos s'enhora bona prest, p'es fruyt des séus trabays.

CADIRETES.

TAYADURA D' UN ENTREMÉS EN PROSA MALLORQUINA.

Doña Simoneta es aquella viuda sense infants de cinquanta y pico, llarga de cames, ratada de pigòta, un pòch mostatxada, bisca y mal encambuxada, que no té més feynes que aná á rapá altás, y tayá sayos á tothòm arreu. May dexa es rosari de sa má, y á dins l'Iglesia es sa que diu més fòrt y devant ses altres, perque sab de memòria totes ses oracions, novenes y oferiments que's pugan dí. ¡Si poguessim veure s'aygo beneyta qu'ha tudada!..... però anem á l'assunto.

La señora Florentina (un altre beata veyarda p'es mateix estil,) entrada de fosca, puja s'escaleta de s'estudiet de doña Simoneta, tòca y aquesta òbri.

—Ave Maria Puríssima; bona nit tenga.....

—Concebuda sens pecat. Bona nit tenga; ¿vostè per aquí? no l'esperava. ¿Está boneta? (etc., etc., etc.)

—Ydò, se mortifich, que mos impòrta molt que conversem quatre paraules; será just un instant.

—Tot lo que vulga, señora Florentina, sèga y diga còses.

—Estich volada! ¿Creurá que vench de Sant Elòy (*) y m'han tornat robá sa cadireta?

—Oh! Bòn punt me tòca! jò avuy dematí, ja sab que cada vespre n'amach una derrera Sant Cristòfol, ydò avuy dematí.....

—Però, à mi ja van tres en quinze dies; debades hem posat Na Tiu per gordiana; axò no pòt aná; jò estich resòlta à doná part à s'escolá majó y si no basta som capás d'anarho à di y toi...

—No farà rès: fan parts y quarts: mirse, mirse, jò n'hi tench tres, dins Sant Elòy, una encadenada à nes retxats de baix de l'òrga, s'altre en es cap des banch devant les Animes, y s'altre

(*) S'Iglesia des costat.

la tench à lloure; pues mirse may he pogut lográ.....

—¿Vostè ni té tres? veu, ja son massa per una tota sola! si vostè tengués fies ó germanes,..... gran part de sa roña mos vé per axò.....

—A pòch, à pòch, jò hey som per no haverles de traginá ni ferles corre, y perque sempre hey ha señores llembri-nères que s'assèuen à sa que no's séua; encara que jò sé ferles axecá à la fòrsa. Y ¿vostè diu de mí? Doña Lucrezia Ristòri n'hi té quatre, y sa derrera la vá fé clavá amb una gafa enguixada dins sa paret just ran des confessionari del Pare Serilo; de mòdo que pareix que l'hey té apòsta per sentí totes ses confessions; y lèy compòrtan. ¿Vostè diu? Y à ses señores de ca Don Cassimir de ses Atalayas, que les comportaren trèure en defòra y tot es ferros de sa capella de la Mare de Déu de La Pols, y ficarhi un banquillo llargarut, que fá pròu nòsa, perque poguessin veure bé l'altá majó; y axò que casi no hey van may... ¿Y diu de mí perque tench tres cadiretes que à ningú fan nòsa? Señora Florentina, si tothòm abusás tant pòch còm jò, no veuriem tantes questions à dins l'Iglesia.

—Que vòl que li diga, doña Simoneta, tròb qu'está mal fèt que à unes los dexin tení tres cadires y à ses altres una, y encara los ho prènen. Bé, jò tench sospites; perque s'altre dia heu vatx fé apòsta, mentres feyan s'oració mental, d'amagarme es cap d'avall de tot y en vatx veure dues que amb unes estisores tayaven ses vetes y sa còrda, y eran dues qu'aquell mateix dia havian ohit cinch misses de tira. ¡Vaja à fiarsen! Amb una paraula, si jò no tròb sa cadira que me falta, jò m'apellaré à qualsevòl de ses que en ténen dues.

—Jò n'hi oferiria una de ses méues, però, ja heu veu, totes tres les tench de menesté.....

—No sé còm n'ha de menesté tres 'sent axí que casi sempre vostè s'assèu à un banch, à no essè que sia per tenirles à nes pèus. ¡Ja ténen rahó ets homos à vegades! que n'hi ha de véys qu'han de está drets tot es temps que dura sa funció, mentres vostès ocupan es llòch que los pertòca tenguent davall ses cames sa cadireta aplegada.....

—Señora Florentina, si parla per mí, vostè ja sab que jò patesch de romátich y defici à nes turmells, y no puch sèure semble baixa, per axò la major part de dies he de sèure à banch.....¿que vòl qu'hey fassi?

—Que axò será la causa de que vendrá un dia que les prohibirán, axí còm ja heu feren à la Sèu.

—Allò era un'altre còsa; perque allà s'havian emprès moltes mossones, y es señoriu volia trobá buydes ses cadires, quant s'hi entregava à mitjan ofici, y...

—Lo mateix passa à Sant Elòy, pòch més ó manco. Mirse, s'altre dia na Tiu

sa gordiana no va dexá sèure ningú à ses cadiretes de ses de can Baldufa, y axò que sa gent estava estreta còm arengades, ydò y à lo últim ses de can Baldufa no venguéren... paciència!

—Res tench de mesté sèbre; vuytanta nou cadiretes vatx contá ahi vespre còm l'Iglesia vá está buyda; jò no més pretench que ni haja una més que será sa méua. Y còm ja no he trobat en llòch ahont poderla subjectá amb cadenilla y pañy de maleta, venia à veure vostè si'm dona permís per fermarla à una cama de sa que té just devall l'òrga.

—Perdon, no, no señora, que no fos còsa que les mos llevassin à totes dues... y endemés, me sab greu dirley, però... jò som molt maniosa, señora Florentina...

—¿Y vostè qu'es pensa que sa cadira méua duga brutadat? Ja que me provòca, ara li diré qu'una vegada que vatx sèure un instant à una de ses sèues, doña Florentina, ¡en vatx aplegá vuyt de xinxes!...

—Qualcú les hi havia duytes..... si ningú s'assegués à cadireta d'altri.....

—Si en llòch de tenirhi tres y sèure à banch, s'aconhortassin amb una tota sola..... ni hey importaria guardiana, ni posarian falsos testimònis, ni succehiria lo que vostè sab que succeheix.....

—¿Y que succeheix? m'ho diga si parla per mí.

—Vostè ja heu sab que s'altre dia abans de predicá ni hagué dues que se donaren fòrsa de pessigades; y que un pòbre capellá véy que no hey veyatrelá amb so fermay de dues cadiretes y caygué estès tant llarch còm era; y qu'un señó hagué de ferli *pssst!* per tres vegades à una criada que per trèure ses de sa señora de devall s'altá de Sant Isidro tomá dos canelòbres mentres alsavan Déu..... Sab si tot axò heu sabés qui heu ha de sebre, còm tal vegada s'hi posaria retgit y ben depressa.

—¿Y à mi que'm conta, señora Florentina? Vaji à dirley vostè à nes qui heu ha de sebre. Mentres à mi no me pugan atxacá cap imprudència, y me dexin tení ses méues cadiretes,..... cadascú que fassi lo que vulga. Al cap y à la fi lo que passa à Sant Elòy deú passá pòch més ó manco à altres Iglesias.

—No señora; vostè sab qu'habít per totes, perque, en que m'estiga mal dirhó, no deix cap Corant-hores, pues en llòch he arribat à contá vuytanta nou cadires; allà ahont n'hi ha més n'hi ha cinquanta.

—Bòno, vostè'm dispensará que ja ha una estoneta qu'han quedat, y voldria essè à temps à n'es sermó d'anit à la parròquia, qu'hey ha exercicis, y si no fas via hey trobaré escaufada sa méua cadireta.

—¿Y que també n'hi té à la parròquia?

—¡Ja's de rahó! jò en tench per tot,

manco à la Sèu, densá que les treguèren.

—Jò pagaria una pesseta que les fessin trèure de totes ses Iglesias; y qui voldria sèure s'en duria sa séua cadireta que s'aplega.

—Axò no heu farán perqu'haurian de disgustá à moltes señores que duen campanilles.

—Tot será que jò mòga un pòch de seragata. Jò sé molts d'escandols que si no se corretjexen tal vegada sortirán à L'IGNORANCIA. Bòna nit tenga.

—Bòna nit tenga.

La señora Florentina s'en vá à passá el rosari dins Sant Elòy, y doña Simoneta à n'es sermó de la parròquia.

SATIS DIXI.

EL BEATO RAMON.

Pagesets que dalt ses eres
Batent y ventant cantau
Tonada antiga de mòros,
Qu'alegra turons y plans;
Fadrinets que dins ses rotes
Fent formigués aufegau
Sa sajullida amb terròssos
Per podé cuhi més blat;
Missatges de fòra vila;
Glosadós y jovensans
Que tornau de batre amet-les,
Fé goret y espampolá:
Es sòl ja's pòst dins ses ones;
Dexau depressa es trabay;
Veni à sèure una estona
A s'ombra des méu parral,
Qu'avuy es dia de festa,
De festa colenda y gran...
—Vos, tot heu sabeu, Sen Tòni.
¡Vuy es festa! ¿Y de quin Sant?
—De Ramon Lull es sa festa.
Es *marrells* (*) n'están ben farts
De tal festa, perque volen
No veurel en cap altá.

¡El Beato Ramon! ¡Quin hòmo
De més sabiesa! D'un cap
Y un còr més grans qu'una iglesia,
D'anima ardent, voluntat
Que may trobava impossibles
Per fé es pensaments envant.
Corria, anava, tornava,
De Génova à Perpiñá,
De Roma à Malta y Bugia,
De París à ses Balears.
Y al temps que p'el mon corria
Amb so séu còr flametjant
De Fé sa més viva y pura,
De Esperansa y Caritat,
Llibres à mils escrivia
Per no perdre un curt instant.
—Cent vegades dalt sa tròna
Heu hem sentit predicá.
—¿Y era mallorquí?—Va néxe
Dins Mallorca, sa ciutat
Reconquistada de mòros;
Fiy d'uns nòbles catalans.

(*) Nòm vulgá donat à n'es adversaris del Beato Ramon.

Recordauvos qu' à sa plassa
Ahont un temps venguéren carn
Han fét unes cases altes
Demunt una tira d' archs;
De l' Inquisició allà era
Es tribunal, y es costat
Un carré que no passava
Hey havia estret y llarch.
Dins ell una entrada antiga
D' escut demunt es portal
S' hi veyà, amb una capella
Dalt sòtil encatífat.
Era se cambra ditxosa
Ahont va nèxe es nòstro Sant.
—Fa ben pòch que la tomaren,
Jò'm recòrd d' haverhi estat,
Y es diu qu' un temps s' hi sentia
Un aroma es més süau.

—Essent jove, el Rey en Jaume
El vá fé son Senescal;
¡Ay! llavò tant sòls corria
Es mals camins des pecat.
S' enamorà d' una dama,
Y tant malament obrà,
Que fonch de la Cort escándol,
Deshonra dets séus infants
Y de sa espòsa. En tal via
S' hi va pèrdre tant y tant
Qu' un dia que à Santa Eulalia
A missa sa dama anà,
Derrera ella dins l' Iglesia
Entrà muntat à cavall.
—¿Y aquesta es vera?—Axi heu contan.
—¡Vaja un hòmo agoserat!
—Sa dama quant el va veure
Tant perdut, el fé pujá
Dalt ca-séua, y, descubrintse,
Li mostrá en es pit un cranch
Farest, que apagá totduna
De Lull s' amor infernal.
—¡Quant prest en sa vida 's tornan
Ses ilusions, desengañs!

—En Ramon desd' aquell dia
Un nòu hòmo es va torná.
Possessions doná à n' es pòbres,
Plora greument sos pecats,
Pren s' hàbit des terciaris
De Sant Francesch à s' altá;
Fa penitència dins Randa,
Y Jesucrist li maná
Qu' escrigués en tota llengo
S' Art y Ciència universals.
Encara sa Mata escrita
Allà pròp patent está,
Plenes ses fuyes de lletres
Que Déu li estava dictant.
—També l' he vista, Sen Tòni;
Y, per més señes enguañy.

—Quant tengué sa ciència infusa,
Que sabé entendre y parlá
Ses llengos llatina y mòra
A corre el mon comensá.
Fou s' amich del Rey de Fransa,
Del d' Aragó s' estimat,
Esplicava al matex Papa
Cent empreses colossals;
Tenia ubèrtes ses pòrtes
De tota Universitat,
Y allà enseñava ses regles
Y principis de s' Art.
Més que Salomó va escriure
De punts es més encontrats,

Sempre p' es bé de l' Iglesia
Còm bon catòlich lluytant.
Si 's llibres que va compòndre
Poguéssem veure plegats,
Mes llibreria farian
Que sa qu' hey hà en el Palau.
—Jò nò'm pensava, Sen Tòni,
Que fos un sàbi tant gran.

—Ell fé conexe sa brúxola,
Ell s' aygo-fòrt inventá,
Extragué quintes essències,
Ets alambins millorant,
Fé col-lègi de Mallorca
S' ermita de Miramar.
—Era en Ramon Lull un hòmo
Fét de ferro flametjant.
—N' hi ha pòchs de sa séua fibra.
—¿Visqué molt?—Uns vuytanta añs.
Si no hagués sufrít martiri
Haguéra viscut,—¡qui sap!...
—No merexia: tal pena
Un hòmo tant sàbi y sant.

Llastimós de sa ignorancia
En que vivia l' Alarb,
Conquistar la Terra Santa
Plé de zel se proposá.
Conquistarla sense exèrcits,
Sense armes y sense sanch;
Conquistarla fent conexe
Sa rahò y sa veritat.
Dins Túnes, Bona y Bugía
Va fé es primés ensays,
Que donaren bona pròva
Entre es mòros principals;
Més es pòble baix, fanàtich
Per Mahoma y l' Alcorán
Volgué que perdés la vida
En Ramon Lull, y lográ
Qu' à còps de sabre y de pedres
Sa nòble sanch derramás;
Defensant sa fé de Cristo,
Sa Veritat predicant.
—Fonch la Mòrt que desitjava
Penitent tant exemplá.

Volá s' ànima à la Glòria.
L' Amich trobá son Amat:
Y gosa de ditxa etèrna
Ja fa més de siscent añs.
Més son còs jau à Mallorca
Dins Sant Francesch sòterrat,
Darrera un hermós sepulcre
Plé de corones y rams.
Sa cendra de tant gran hòmo
Reposá deuria en pau
Més no 's axí. Ets envejosos,
Ets heretges ignorants,
Es qui fugen còm ses òlibes,
Des Sòl de la Veritat,
Escampá tan rica cendra
Intentan à cada instant.
Sos invents pòsan en dupte;
Y amb arguments foradats
Sos arguments que no entenen
Intentan fé flaquetjá;
Y vòlen qu' En Ramon sia
Tengut còm un hòmo orat.
—¡Déu mos don tal oradura!
—No alsarian la veu tant,
Si ell plé de vida tornava
En el mon per contestá.
—Déu mos fassa hòns, Sen Tòni.
—Amen per tots, y molts añs.

P. A. P.

XEREMIADES.

En es carreró que vá desde es carré
des Sagell ó de Jaume II ó des Basta-
xos, à n' es de Sant Bartomeu, hey ha
una lápida que diu:

CALLE
DE
S. VICENTE MUT.

Per molt qu' hem cercat en es calen-
dari, no hem pogut trobá cap Sant Vi-
cens Mut.

Lo que sabem es qu' hey va havé un
cronista de Mallorca que nomia Vicens
Mut, y que segons conta sa tradició,
visqué per aquells barriots.

Y are pensam que si sa comissió ro-
tuladora de carrés à Palma té autoridat
per canonisá ets escriptós-cronistes,
qualque dia canonisarà es redactós de
L' IGNORANCIA.

Dit lletrero no més deü fé deü añs
qn' está clavat, y no es aquest es primé
pich que l' han denunciat per mal escrit.

Esperam qu' en entrá s' Ajuntament
nòu, se corretgirá; perque à n' es véy no
hey ha que distrèurel amb aquestes me-
nudències.

*
**

Son arribats de Barcelona, fá uns
quants dies, alguns catalans estudiosos
que pertenenen à sa *Associació catala-
na d' excursions científiques*. Vènen à
Mallorca per conexe y estudiá lo millo-
ret que tenim en monuments y en be-
lleses naturals. Benvinguts sian.

Entre tanta còsa còm hey ha en aques-
ta terra que val la pena de qu' un forasté
hey fassa una visita, ja es segú que tro-
barán molt que admirá y estudiá: però
també es segú que més d' una còsa y
més de dues hey haurá que los farà for-
má una trista idèa de s' incúria y sa
peresa mallorquina.

Ja 'u deya bé un diari: lo qu' es en
aná à veure es claustre de Sant Fran-
cesch, ò sa paret famosa de sa Lonja,
etc. etc., no serán tot alabanses.

Si de tot lo qu' haurán vist aquests
señós, n' escriuen un llibre, farà bò no
faltarhi un capitolet titulat: *Sa peresa
mallorquina*. Y n' hi podrán dí de hònes.

*
**

Sa casa que fá esperó, just devant la
Missió, té sa volada de teules que está
si cau no cau.

Déu vulga que no caiga demunt cap
persona; però, en cas de cassos, si ha
de ferí qualcú, que sia es municipal des
barriò, ó un d' es qui ténen obligació de
evitá aquesta casta de perills y no los
evitan.

Axi farian es cap viu.

*
**

Es calatravins van darrera enguañy, segons notícies, à tirá el resto amb sa festa de Sant Cristòfol.

Hem sentit dí grans còses sobre cadafals y reverberos, y *figues amb ayoli*, y tot es demés carro-portal.

Fins y tot, enguañy ets imatges des Sant serán de tinta blava.

¡Ja 'u serà blau es festé!

*
**

—Lleet...!!!

—Germana, veèm: (*li fa sa pròva un señó alt amb barba.*) Tant matex ni heu posada sa mitat. Duys aquesta gerra à ses Miñones y 3 duros de munta.

—Lleet...!!!

—Germá, veèm: (*li fa sa pròva un señó baix y sense barba.*) Ja vá per quatre pichs que vos hi he trobat. Duys aquesta llet à ses *Hermanitas*.

—Lleet...!!!

—Germana, veèm: (*li parla à s'oreya un que vé de buydá es cadaf.*)

Si axò va axí, à Ciutat no hey podrá haverhi lletés.

*
**

Ja comensa à essé un pòch llarga sa processó de barcos qu'arriban à n'es Mòll amb carregament de ferro y maquinaria. Es qui van cada dia à fé volteta p'es Mòll no s'en pòden avení de veure amollá en terra tants de cilindros y ròdes y tubos y calderes.

Meèm, meèm, à la fi, en Gelat ahont s'ajeurá.

Un altre dia per ventura en parlarem un pòch de ses màquines que més falta mos fan, amb tot y ses que mos han duytes.

*
**

—Juan, ¿quant son es tòros de cans y hòus?

—No heu sé. ¿Que 'm dius à mí?

—Hòmo! ¿No ets vehinat des Banch Balear?

—Sí, ¿y qué?

—Ydò, ¿que no has vist ses valles que li han posat à cada banda de sa fatxada principal?

—Ah! sí, hòmo. Allò deu essé propietat de qualche arquitecto banqué, vuy dí, des Banch.

—Si; perque no 's possible qu'aquesta bardissa fos senhada per En Rigo, al cèl sia ell.

—No veus que deu essé provissional?

—Ydò, digués qu'hey romandrà per à sempre.

*
**

Una Societat més en es conte: sa titulada *Ferro-carril d'Alaró*, que s'es fundada per construhí un caminet de ferro desde aquell pòble fins à s'estació de Consey.

Li donam s'enhonabona y li desitjam molta ganancia, mentres no's passi p'es cap emití papé.

CONVERSA.

(VUYT DIES PASSAT SANT JUAN.)

—¿Perque dus sa má embenada, Tereseta?... qu'has cayguda?

Tú tens sa cara moguda...

¿Que la t'haurás desviada?

—Ca! ell es una cremada:

Fia méua, no tench sòrt,

Però encara m'acohòrt

Si amb axò qualcú endevina

Si 'm casaré, ó si fadrina

Romandrè fins à la mòrt.

Vatx fondre plom, còm tú sabs,

Es dia de Sant Juan:

Sa ribella no era gran,

Y es pelló tenia forats.

Ja havia romput dos plats,

Mumare anava enfadada,

Jò qu'estava atrefegada...

Sa ribella 'm cau en terra,

Es plom à sa má se aferra...

¡Y vat'aquí sa cremada!

—Forné serà es téu marit,

O vidrié ó foguista:

No te treurá de modista;

Farás feyna dia y nit.

Y... ¿lo de devall es llit?

¿Amb quina fava topares?

¿O solament no 'u provares?

¿Que vares tení peresa?...
Vaja, contamhó, Teresa,

Y 't diré si l'acertares.

—Tot me va sorti esguerrat:

Vaja! estich empagahida

De contarte sa partida

Que 'm va fé s' enamorad.

Un... no 'u vuy dí... embolicat

Me posá devall es llit:

Fia méua, y jò en sa nit

Quant vatx aná à allargá es bras, ..

Pudía just carn de vas

Lo que vatx tocá amb so dit.

—¡Mala sòrt dus aferrada!

Marit molt grollé tendrás:

A n'es tòros el veurás

Amb sa camia soyada.

No estigues gens admirada

Si à qualcun des Matadero

Li agradás es téu salero:

Però engeguél, no l'ascoltes;

No vulgues essé còm moltes

Que 'l ténen qui fá es pandero.

¿Y sa carxòfa cremada,

Digués, que no 't va flori?

—La vatx trobá, es demati,

Tal còm l'havia dexada.

Creume, qu'estich apurada.

—¡Meèm, fieta! y qu'hem de fé!

Prenho tot axí còm vé,

Y ja tendrás més ventures

En torná fé provatures

Pe' Sant Juan de l'añy qui vé.

UN ESTUDIANT.

PERROS-FEYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Cá qui lladra no mossega.*

SEMBLANSES.—1. *En que té plomes.*

2. *En que té compassos.*

3. *En que té dona.*

4. *En que té esquerdes.*

TRIÀNGUL....—*Cacallé-Cavall-Cacá-Cao-Ca-C.*

FUGA.....—*Tan bò, tan bò, còl di tambó.*

CAVILACIÓ....—*Banch de s'òli.*

ENDEVINAYA.—*Un rahó.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—A. C. I. T., Papuys, M. Olecrab, y Pere Pexet.

Cinch:—Un Catòlich, Dos Tranquils, Un Indioté, Lau Tibicriste, y Tibisolt.

Y uns quants més qu'han fet tart.

GEROGLIFICH.

I VI VI VI Ke

VI DA EN

T P O K

FEROSTAS.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla un forn à s'escala musical?
2. ¿Y un trò à un canó de caña?
3. ¿Y ets abres de la Rambla à ses clavagueres?
4. ¿Y s' Ajuntament à un estudiant?

UN INDIOTÉ.

CAVILACIÓ.

AIGO NI CARN.

Amb ses lletres d'aquestes paraules compòndre es nòm d'una cosa que es dissaptes la se mira molta gent.

UN PART DE GANA.

FUGA DE CONSONANTS.

E. .E.A. .E.A. .E. .UE ..O.

UN MÚSICH.

ENDEVINAYA.

A les fosques y en repòs
Me pòsas quant me festetjas:
M'estimas p'es méu bòn còs,
Me trapitjas y 'm potetjas,
Però jò sempre te gòs.

B. B.

(Ses solucions dissapte qui vé si som oiús.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

T. A. (*estudiant*): No insertam es séus articles perque ja està massa tractat aquest assumto demunt L'IGNORANCIA.—M. R. (*Pollensa*): Lo mateix li deym.—UN D'ARTÁ: ¿Sou mòrt ó viu? ¿rebeu es periòdich que seguim enviantvos?—INDIOTÉ, LLETERNÈ, P. PEXET, A. C. I. T., etc.: Ja veys còm pòch à pòch anam insertant lo que voce ignorancia mos remet. Déu vos mantenga la devoció.

3 JUNIOL DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.